

гуй, що Турчинъ може да върши надъ български свещеникъ! Но нека е и проклѣта оная българска душа, въ която не гори огъня на отмъщението срѣщу всичко що е турско! Мъсть, да, само кръвъ, турска кръвъ ще измие нашия позоръ!

... Слисани стояха селянитѣ прѣзъ туй, що изплашения овчаръ разказваше. Женитѣ плачаха, мъжетѣ робски въздишаха.

Ахъ, дѣка ми е Георгия! — изпъшка най-послѣ Лажо — стариятъ юнакъ баща на Църнева другаръ, Георги Лажтъ; — дѣка ми юнакътъ синъ, нека си глава сложи, ама нека тоя християнски срамъ да не прѣживѣемъ!

Уви, болнавия старъ човѣкъ не бѣше още свършилъ своята клѣтва, когато изъ подъ селото търтиха дѣца и жени: — „идатъ!“ пицѣха тѣ; „и-и-и-датъ!“ — викаха и бѣгаха на вси страни.

И само единъ стариятъ баща на Георги Лажтъ остана нѣмъ, мраченъ, па дочака злодѣитѣ.

А Кючюкъ Сюлейманъ му се зарадва.

— Хей гиди Коджа Лажо! — викна му той; — води ни, море, въ кукята си! Па ке ми доведешъ и Любата на Георгия да си чиними мухабетъ!

Стария човѣкъ мълкомъ поведе злодеитѣ къмъ дома си, вкара ги въ своята ода, па излѣзе бързо отиде въ дома, оседла конъ, излѣзе и хвана за ухорака си, що сечеше дърва:

Да търчишъ въ Тикфешко да найдешъ Църнета со мой Георгия. Да имъ рѣчешъ, оти да дойдатъ, зере нѣма за нази животъ тука!... Ха, па мини у Смо-лени и рѣчи имъ, да пойдатъ у „Рашна гора“, па да найдатъ живъ али мъртавъ попъ Цека и да го отве-датъ, клѣтникъ, у Прилѣпа...

V.

Бѣше тъмна нощъ. Срѣдъ мрака двѣ групи хора се стрѣмѣха въ различни посоки по тѣснинитѣ отсамъ